

RAĐE KRSTIĆ

Preblisk življenja

Društvo mrtvih pesnikov

Začutil sem
težo svojih besed.

Začutil sem,
da lahko iz nič
potegnem najtišjo misel.

Dobivali so se v jami.
Vsakdo je nekaj prinesel.
Vsakdo je nekaj daroval.

Brali so pesmi
in kurili ogenj,
da jih ne bi zeblo.

Prižigali so sveče,
svetili so z žepnimi svetilkami;
skratka: vse se je dogajalo v popolnosti.

Kmalu so se razšli.
Nihče več ni prihajal.
Nihče več ni bral pesmi.

Razkropili so se po svetu.
Odšli so neznano kam.

Začutil sem,
da so bili poklicani
za najbolj naporno delo:

za izgorevanje duha
v najbolj bleščeči svetlobi!

Hiša iz ljubezni

V družbi
z božanskim principom
človeškega bistva nisi nikdar osamljen.

V tej zasidrani lepoti
je narejena čudovita hiša iz ljubezni.

Z vseh strani
jo obdaja živa sončna svetloba.

Ljudje prihajajo in odhajajo.
Vsak si izbere tisto, kar si želi.

Hiša iz ljubezni
je polna zlatih svetinjc,
ki v dragocenem segmentu duha

pričarajo
življenjsko razodetje.

Ljudje radi prisluhnejo
tistim skrajnim silnicam,
ki se vrstijo

druga za drugo
ob vzhodu sveta.

Sonce sije
in oblaki se razpršijo.

Barve nadomestijo
sence najbolj onemoglih,
ki jih skrijejo nekje v središču sveta.

Tako je narejena
hiša iz ljubezni
v najtišji noči spominov.

Ozdraviti svet

Ljubezen je
tiha dolina odmevov.

Potrebno je ozdraviti svet,
ki se vrti okrog ljudi.

Ujet sem v dihanju,
ki iz notranjosti srca

vleče na dan
najtežje trenutke.

Ozdraviti svet
je pravilo vsakega posameznika.

Vedno je nekaj skrito
za tančico življenja.

Ozdraviti svet
in ga zasukati

v pravilno smer.
Ljudje to opazijo.

Vsi se sprašujejo,
koliko časa bo trajala

nevihta na nebeškem svodu.
Edino resnica osvobaja.

Ozdraviti svet
in ga pustiti takšnega, kot je.

Moč umiranja, moč usode

Duša me boli.
Srce me boli.

Imam globoke rane,
ki se le stežka pozdravijo.

Potrebujem
toplino in ljubezen.

Moč umiranja ali moč usode
se sprehajata v moji notranjosti.

Rad bi zakričal,
pa ne morem.

Trudim se po svojih najboljših močeh.
Svet in ljudje so me zapustili.

Vztrajam in odlašam.
Pričakujem življenje,

ki bi bilo polno radosti.
Moje življenje je dragoceno.

Podaril bi ga rad ljudem,
ki ne čutijo topline ljubezni.

Zato pišem in ustvarjam.
Približujem se točki nič.

Približujem se točki popolnosti.
A se mi vse izjalovi.

Povem lahko le tiste stvari,
ki jih čutim globoko v sebi.

To je moja izpoved.
To je moja bolečina.

Snežinke časa

Žalost se pretaka
skozi snežinke časa.

Sonce povsod
oddaja svojo svetlobo.

Ljudje so zadovoljni.
Človek išče počitka.

Trenutki miru
se pretakajo skozi stekleno prizmo.

Vsakdo je pripravljen
odložiti svoje breme.

Vse je prepletено
in izkazuje spoštovanje.

Tako nam ni treba ugibati,
kam se bosta obrnila sonce in luna.

Glasba podaljša življenje
za en sam trenutek.

Bilo bi naporno,
če bi ljudje izgubili dobro voljo.

Snežinke časa
so postavljene pod velik vprašaj.

Treba jih je razumeti
in prisluhniti.

Na vsak način
se nabere veliko lepote.

Zvezde žarijo z neba
in uprizarjajo neskončnost.